

LÁ THƯ MỤC VỤ

*Con chim ở trọ cành tre,
Con cá ở trọ trong khe nước nguồn...
Môi xinh ở trọ người xinh,
Duyên dáng ở trọ đôi chân Thúy Kiều...
Tôi nay ở trọ trần gian,
Mai sau về chốn xa xăm với Người.*

Trên đây là lời bài hát “Ở Trọ” của cố nhạc sĩ Trịnh Công Sơn, một nhạc sĩ viết những ca từ tuyệt vời. Bài hát này nhắc nhở chúng ta rằng đời sống trần gian chỉ là quán trọ, là cõi tạm.

Từ hồi khánh thành nhà xứ mới đến giờ nhiều người cứ hỏi tôi: “Bao giờ thì cha dọn qua nhà mới?”, hay “Cha đã dọn qua nhà mới chưa?” Nhiều người hỏi quá cũng làm tôi sốt ruột. Thực ra tôi và cha Hồng đang âm thầm dọn nhà, mỗi ngày một ít các đồ đạc cá nhân, nhưng còn một số việc nhỏ trong nhà xứ chưa được hoàn tất để làm việc, nên vẫn phải một chôn đôi quē. Hy vọng đầu tháng 9 chúng tôi sẽ chính thức được định cư trong nhà xứ mới. Ngoài câu hỏi ‘serious’ trên cũng có người hỏi đùa là bao giờ cha ăn tân gia? Tôi cũng đùa lại là tôi và cha Hồng chỉ ở ké thôi vì đó là nhà xứ chứ đâu phải nhà của chúng tôi mà ăn tân gia.

Dù đó là câu nói đùa, nhưng thực tế đời linh mục của chúng tôi luôn là người “ở trọ” mặc dù tới giáo xứ nào thì vẫn coi giáo xứ đó là nhà mình. Hai mươi năm sống đời linh mục, tôi đã ở bốn giáo xứ và Cộng Đoàn mình là nơi thứ năm. Ở bất cứ nhà xứ nào, thì nơi đó cũng đã là nơi ở của nhiều cha trước đó. Các ngài cũng đã ‘ở trọ’ một thời gian ở đó rồi lại dọn đi nơi khác. Tới lượt mình, cũng chỉ ở một thời gian rồi lại đổi xứ tới nơi ở mới, nên suốt đời cứ ‘cũ người mới ta’. Nhưng đặc biệt lần này tôi và cha Hồng được ở nhà ‘brand new’ chưa ai ở và được nằm ở giường mới toanh chưa ai nằm. Đúng thật là ‘tân gia’ và ‘tân sàng’ (chỉ thiếu ‘tân nương’ thôi!!!).

Không phải chỉ cuộc đời linh mục mới là cuộc đời của người ở trọ, nhưng thực ra ai trong chúng ta chẳng là người ở trọ dù nhà cửa là sở hữu của chúng ta. Sống ở trên đời, mỗi người chúng ta chỉ là người quản lý của Thiên Chúa. Thật vậy, sự sống, tài năng, trí thông minh, sức khoẻ, sắc đẹp, tất cả đều là ơn Chúa ban. Nói tóm lại, tất cả những gì *ta có*, tất cả những gì *ta là* đều là của Chúa. Chắc chẳng có ai dám thắc mắc: Tại sao tôi không cao hơn, không mập hơn? Tại sao tóc tôi không vàng hoe, mắt tôi không xanh biếc? Tại sao tôi không có tài hội họa, có giọng ca hay? Ta không thể hỏi như vậy, vì ta không có quyền gì trên đó. Tất cả đều là của Chúa. Chúng ta chỉ là người quản lý. Chúa trao sự sống, tài năng, trí thông minh cho ta gìn giữ trong một thời gian. Nói theo ngôn ngữ Trịnh Công Sơn tất cả những thứ đó chỉ “ở trọ” nơi ta.

Sự sống, tài năng, sức lực, trí thông minh chỉ ở trọ nơi ta một thời gian nên muốn thành người quản lý khôn ngoan chúng ta phải làm cho chúng biến thành vĩnh cửu. Nhiều lần Chúa Giêsu đã dạy chúng ta: “*Hãy dùng tiền của chóng qua ở đời này mà mua lấy bạn hữu. Để sau này họ sẽ đón rước người vào chốn đời đời.*” Qua bài Phúc Âm Chúa Nhật tuần này Người lại dạy ta: “*Hãy sắm lấy những túi tiền chẳng bao giờ cũ rách, một kho tàng chẳng thể hao hụt, là kho tàng ở trên trời, nơi không có trộm cắp bén mảng, cũng không có mối mọt đục phá.*” Lạ lùng hơn nữa, cách gây dựng kho tàng trên trời khác hẳn với cách gây dựng kho tàng trần gian. Để gây dựng kho tàng trần gian, ta phải hà tiện, ích kỷ, thu tích cho mình. Trái lại, để gây dựng kho tàng trên trời, ta phải biết cho đi. Càng cho đi lại càng giàu có. Càng phân phát lại càng dư thừa. Càng ban tặng lại càng phong phú.

Cuộc đời ở trọ mau qua. Chúa lại hay đến bất ngờ. Nên ta phải tinh thức đợi chờ. Đợi chờ không phải là thụ động ngồi đó khoanh tay chờ Chúa đến mà là phải tích cực làm việc. Câu cửa miệng người đời vẫn nói: *tre già, măng mọc*, nhưng cũng nhiều khi tre già khóc măng non: *Lá vàng đeo đặng trên cây, Lá xanh rụng xuống trời hay chẳng hỏi trời?* Trời hay, Trời biết hết chứ. Nhưng có điều Trời cho xảy ra như vậy để con người không ai biết giờ mình chết. Có như thế con người mới lo tinh thức.

Một tu sĩ kia đang quét nhà trong tu viện. Chợt một người đến hỏi “Nếu một giờ nữa anh phải chết thì anh sẽ làm gì?” Vị tu sĩ trả lời “Tôi cứ tiếp tục quét nhà cho xong.” Chúng ta cũng cần có thái độ đó, nghĩa là tuy ‘ở trọ’ ở trần gian này, chúng ta hãy tích cực gây dựng cho mình một kho tàng trên trời bằng những việc lành phúc đức bởi những tài năng tinh thần và của cải vật chất mà Chúa giao cho chúng ta quản lý. Làm được như vậy, chắc chắn chúng ta sẽ được Chúa thất lưng, đặt chúng ta vào bàn ăn Thiên Quốc khi Người lại đến trong vinh quang.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh